

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **LONDA spol. s r. o.,** se sídlem Křemencova 4, Praha 1, zastoupena JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) NONSTOP s. r. o.**, se sídlem M. Hübnerové 12, Brno, **2) Route Radio s. r. o.,** se sídlem Stavební 992/1, Ostrava - Poruba, zastoupena JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem s sídlem Sokolská 60, Praha 2, **3) RADIO STATION BRNO, spol. s r. o.,** se sídlem Štefánikova 560/38a, Brno, zastoupena JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované a osoby zúčastněné na řízení Route Radio s. r. o. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 A 10/2010 – 80,

takto:

I. Kasační stížnost žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání **se zamítá**.

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení Route Radio s. r. o. **se zamítá**.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Jindry, advokáta.

IV. Osoba zúčastněná na řízení Route Radio s. r. o. **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Jindry, advokáta.

V. Osoby zúčastněné na řízení NONSTOP s. r. o. a RADIO STATION BRNO, spol. s r. o. **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání a osoba zúčastněná na řízení Route Radio s. r. o. domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 A 10/2010 – 80, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil napadeným rozsudkem ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 A 10/2010 - 80, pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 3. 11. 2009, sp. zn. 2009/1021/DOL/ROU, ze dne 3. 11. 2009, sp. zn. 2009/1022/DOL/ROU, a ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 2009/1130/dol/ROU, jimiž byl společnosti Route Radio s. r. o. udělen souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů, udělené na základě rozhodnutí č. j. koz/516/09, sp. zn. 2008/934/zab, se souborem technických parametrů Jihlava – Rudný 99,4 MHz/800 W. Změna skutečností spočívala ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, a to přidělením následujících kmitočtů: 1) v případě rozhodnutí sp. zn. 2009/1021/DOL/ROU kmitočtu Nový Jičín 92,0 MHz/25 W; 2) v případě rozhodnutí sp. zn. 2009/1022/DOL/ROU kmitočtu Strakonice 87,6 MHz/50 W; 3) v případě rozhodnutí sp. zn. 2009/1130/dol/ROU kmitočtů Blučina 94/2 MHz/50 W, Černice 87,8 MHz/50 W, Dolní Kralovice 96,4 MHz/50 W, Herálec 91,7 MHz/50 W, Holubice 96,1 MHz/50 W, Hulice 91,7 MHz/50 W, Humpolec – východ 91,7 MHz/50W, Jiřice 91,7 MHz/50 W, Kařez – silo 97,1 MHz/50 W, Králův Dvůr 99,6 MHz/50 W, Mýto 92,0 MHz/50 W, Nýřany 100,5 MHz/50W, Přimdá 91,9 MHz/100 W, Psáře – exit 92,3 MHz/50 W, Rokycany 105,1 MHz/50 W, Spedice 98,6 MHz/50 W, Troubelo 95,9 MHz/50 W, Velké Meziříčí 105,0 MHz/100 W, Vyškov 91,9 MHz/50 W, Žebrák 98,5 MHz/50 W. Městský soud napadená rozhodnutí zrušil pro jejich nepřezkoumatelnost tkvící v nedostatku důvodů. Uvedl, že z povahy kmitočtového spektra coby vzácného veřejného statku vyplývá, že v případě existence „volného“ zkoordinovaného kmitočtu způsobilého k přidělení je Rada vždy nejprve povinna posoudit, zda se jedná o kmitočet, který může být předmětem licenčního řízení. Pokud tomu tak je, musí být licenční řízení Radou vyhlášeno a nepřichází v úvahu jeho přidělení provozovateli vysílání s licencí na základě jeho žádosti o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a změně souboru technických parametrů postupem podle § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodování Rady (dále též „zákon o vysílání“), neboť by tím došlo k nepřípustnému obcházení licenčního řízení. Soud však není povolán k tomu, aby jako první vyslovil kvalifikovaný závěr o tom, zda předmětné kmitočty jsou či nejsou způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení. Posouzení bonity předmětných kmitočtů náleží v první řadě Radě jakožto odborně specializovanému správnímu orgánu. V napadených rozhodnutích chybí jakákoliv úvaha Rady, která by odůvodňovala závěr (v

rozhodnutích rovněž neobsažený), že nově přidělované kmitočty nejsou způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení. Rada se touto otázkou nezabývala, ač tak měla učinit. Z odůvodnění napadených rozhodnutí není ani zřejmé, jak se Rada vypořádala se zákonem stanovenou povinností žádost zamítnout, resp. neudělit souhlas se změnou, jestliže by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení (§ 20 odst. 4 věta druhá, § 21 odst. 3 věta třetí zákona o vysílání). Ve zbytku městský soud námitkám žalobkyně nepřisvědčil. K otázce žalobní legitimace městský soud uvedl, že pokud by se skutečně jednalo o kmitočty, o jejichž přidělení mělo být rozhodnuto v licenčním řízení, pak by Rada svým postupem znemožnila všem potenciálním zájemcům o přidělení předmětných kmitočtů účastnit se (v rozporu se zákonem nevyhlášeného) licenčního řízení a v něm se ucházet o jejich přidělení. Namítá-li žalobkyně, že správním orgánem mělo být vedeno zcela jiné řízení s jiným okruhem účastníků, jehož by se mohla účastnit i žalobkyně, nelze trvat na tom, že podmínkou aktivní legitimace k podání žaloby proti napadeným rozhodnutím je účastenství žalobkyně v předchozím správním řízení, v němž byla napadená rozhodnutí vydána. K doložení aktivní procesní legitimace postačí tvrzení žalobkyně, že byla napadenými rozhodnutími zprostředkovaně zkrácena na svých právech tím, že jí bylo znemožněno účastnit se licenčního řízení, které mělo být (a nebylo) vyhlášeno.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podaly Rada a osoba zúčastněné na řízení Route Radio s. r. o. jako stěžovatelky (dále také „stěžovatelky“) v zákonné lhůtě kasační stížnosti, které výslovně opřely o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., respektive § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Rada namítla, že žalobkyně nebyla aktivně legitimována k podání žaloby. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. 7 As 50/2009, a ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 7 As 61/2009) na projednávaný případ nedopadají, neboť se vztahují ke změnám charakteru programu a týkají se účastenství neúspěšných uchazečů o licenci. Městský soud rozšířil skupinu možných aktivně legitimovaných žalobců (a *de facto* také účastníků řízení) na v podstatě neohraničenou množinu možných žadatelů o licenci. Takové rozšíření se jeví vzhledem k 60 denní lhůtě pro rozhodnutí jako silně extenzivní výklad zákona. Řízení podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. je řízením s jediným účastníkem. Zatímco řízení podle § 21 odst. 1 písm. d) a v některých případech také písm. a) představují řízení, která mohou v konečném důsledku vést ke změně charakteru licence a je tu proto dovozeno účastenství neúspěšných žadatelů o licenci, v případě řízení podle § 21 odst. 1 písm. b) ke změně rozhlasového programu nedochází. Rada zejména upozornila na rozdílnou úpravu řízení podle § 20 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., před a po účinnosti změn vnesených zákonem č. 235/2006 Sb., ze které lze dovodit přípustnost změn souboru technických parametrů a územního rozsahu vysílání i mimo hranice původně vymezené v rozhodnutí o licenci. Postupovala v intencích § 68 odst. 4 správního řádu a rozhodnutí, ve kterém plně vyhověla žádosti provozovatele Route Radio s. r. o., proto neodůvodnila. Rozsudek městského soudu by naprosto eliminoval toto zákonné ustanovení. Rada dále shrnula průběh řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, a dodala, že z uvedených důvodů je naprosto zřejmé, proč kmitočty přidělila právě provozovateli Route Radio s. r. o., a to v řízení podle § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., a nevyhlásila na síť kmitočtů výběrové

řízení. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka Route Radio s. r. o. ve své kasační stížnosti namítla, že výrok rozsudku městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je nezákonný, jelikož nelze hovořit o nedostatku důvodů, když § 68 odst. 4 správního řádu výslovně říká, že odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. Při akceptaci úvahy městského soudu by soudní rozhodnutí zcela eliminovala ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu a šla by svým eliminačním účinkem zákonné normy zcela proti ústavnímu pořádku České republiky. To, že rozhodnutí není písemně odůvodněno neznamená, že se Rada tímto odůvodněním (otázkou posouzení udělení nové licence či změnou stávající licence) nezabývala. Licencí není pouhý územní rozsah vysílání, nýbrž se jedná o celý soubor charakteristik vysílání, které musí být provozovatelem vysílání dodržovány. Úvahy městského soudu postrádají hodnocení licence z jiných pohledů než z pohledu územního rozsahu. Městský soud se touto problematikou měl zabývat a měl hodnotit licenci i z pohledu obsahové stránky vysílání. Pouze společnosti Route Radio s. r. o. byla udělena takto obsahově specifická licence k vysílání a Rada při vyhovění žádosti o změnu licence správně hodnotila rozšíření územního vysílání rovněž v kontextu s obsahovou stránkou vysílání. Městský soud se měl zabývat též otázkou, zda se rozhodnutí Rady týká pouhé změny licence či zda přidělované frekvence a pokrytí nového území má být předmětem samostatného licenčního řízení. Jedná se o právní hodnocení situace, a nikoli o zjišťování skutkového stavu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 8 As 61/2005, stěžovatelka uvedla, že Rada se při svém rozhodování řídí svým správním uvážením, které je založeno na jejích vnitřních pravidlech bez toho, aby si kdokoli činil na danou frekvenci v daném územním rozsahu oprávněný nárok. Žalobkyně nebyla aktivně legitimována k podání žaloby. Nelze subjektu udělit tak zásadní procesní práva, která má žalobkyně, pokud tato skutečnost závisí na okolnosti, která dosud nebyla potvrzena nebo vyvrácena, a o které navíc soud odmítl rozhodnout. Nelze souhlasit ani s tvrzením městského soudu, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech tím, že jí nebylo umožněno účastnit se na procesu přidělování nových frekvencí s novým územním rozsahem. Žalobkyně mohla kdykoliv požádat Radu o změnu dosavadní licence o dotčené frekvence a území. Stěžovatelka Route Radio s. r. o. také v kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku mimořádného opravného prostředku a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti společnosti Route Radio s. r. o. se vyjádřila Rada, přičemž její vyjádření je obsahově shodné s jí podanou kasační stížností. K oběma kasačním stížnostem se vyjádřila také žalobkyně ve dvou samostatných podáních. Ke kasační stížnosti stěžovatelky Route Radio s. r. o. uvedla následující. Námitka eliminace ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu je irelevantní. Toto ustanovení je vůči § 21 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. *lex generalis*. Nejdříve je nutné vypořádat se se zákonným postulátem *lex specialis* a teprve následně lze použít *lex generalis*. Není-li předpoklad součástí rozhodnutí nebo jeho odůvodnění, nemůže k němu soud při přezkoumávání takového rozhodnutí ve správním soudnictví vůbec přihlédnout. Předpoklad stěžovatelky Route Radio s. r. o., že Rada své rozhodnutí řádně uvážila, je spekulací a obhajobou neobhajitelného. Žalobkyně nesouhlasí s názorem, že pouhá změna územního rozsahu vysílání při současném

zachování dalších náležitostí udělené licence v nezměněné podobě je bez dalšího možná a v souladu se zákonem. Současně se vyjádřila také k tvrzené specifičnosti programové skladby stěžovatelky Route Radio s. r. o. s tím, že tento argument není způsobilý vyvrátit judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 61/2009. Městský soud se vypořádal s otázkou, zda se jedná o pouhé změny licence či zda mají být frekvence předmětem licenčního řízení. Zrušení napadeného rozhodnutí představovalo jedinou možnost nápravy. K otázce své aktivní legitimace se žalobkyně vyjádřila v žalobě a proto se ztotožňuje se závěrem, že jí bylo (pravděpodobně) protiprávně znemožněno zúčastnit se řízení o přidělení předmětných kmitočtů a že je proto aktivně legitimována. Městský soud se nemohl zabývat otázkou, zda jsou přidělované frekvence způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení. S návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobkyně nesouhlasí. S podobnou argumentací se již vyjádřila i ke kasační stížnosti Rady. Nad rámec předchozího vyjádření uvedla, že protiprávním zúžením okruhu účastníků řízení, resp. vinou absence řádného odůvodnění, proč se tak stalo, byla zkrácena na svých právech. I kdyby neměla legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (v její prospěch však hovoří závěr městského soudu, opřený o ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu), má ji podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Obava, že městský soud rozšířil množinu možných aktivně legitimovaných žalobců na jejich prakticky neohraničenou množinu, je nedůvodná. Žalobkyně považuje za nesprávný názor, že pokud držitel licence dodrží programovou charakteristiku, vzešlou z licenčního řízení, nemohou jakékoli i výrazné změny v územním rozsahu vysílání znamenat popření původních licenčních podmínek. Zároveň nesdílí úvahu, že přidělené kmitočty nebyly dostatečně bonitní. Žalobkyně dodala, že věc má mezinárodně právní rozměr, neboť jejím většinovým vlastníkem je zahraniční právnická osoba, jejíž investice by nezákonným rozhodnutím Rady mohla být ohrožena. Žalobkyně proto navrhla kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasačními stížnostmi napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnily stěžovatelky v podaných kasačních stížnostech, a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou opodstatněné.

V prvé řadě je nutno přistoupit k posouzení námitek stěžovatelek, že žalobkyně nebyla aktivně legitimována k podání žaloby. Pokud by tomu tak skutečně bylo, řízení před městským soudem by trpělo zmatečností z důvodu absence podmínek řízení.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Aktivně legitimována k podání žaloby podle citovaného ustanovení je tedy osoba tvrdící zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadený úkon správního orgánu její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než předepisuje zákon, nebo byl proveden či vydán v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného úkonu. Žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých

právech, přičemž pod zkrácení na právech je nutno zahrnout nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti například dovodil, že účastníky řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání jsou vedle provozovatele vysílání i všichni ostatní účastníci licenčního řízení, na základě něhož provozovatel vysílání licenci obdržel, a v důsledku toho jsou i všichni tito účastníci legitimováni k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 7 As 50/2009 - 76, dostupný na www.nssoud.cz). Tato situace však nenastala v posuzovaném případě, neboť žalobkyně nebyla účastníkem licenčního řízení, v němž stěžovatelka Route Radio s. r. o. obdržela licenci. V důsledku toho nebyla ani účastníkem řízení o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci. Z toho důvodu je zcela bezpředmětná argumentace Rady, že okruh účastníků řízení podle písmen b), d) či a) ustanovení § 21 odst. 1 zákona o vysílání je rozdílný. Žalobkyně nebyla v posuzovaném případě účastníkem řízení pode § 21 zákona o vysílání a tuto skutečnost netvrdil ani městský soud.

Aktivní procesní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. však není, alespoň podle jeho dikce, sama o sobě podmíněna tím, že by žalobce pro to, aby žalobu mohl podat, musel být nutně účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, které žalobou napadá. Podmínkou aktivní procesní legitimace je pouze tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí jej přímo či zprostředkovaně zkrátilo na právech. Nejvyšší správní soud sice v několika dřívějších rozhodnutích podmínil aktivní procesní legitimaci žalobce jeho účastenstvím v předchozím správním řízení (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005 - 62, publikovaný pod č. 806/2006 Sb. NSS, a ze dne 12. 12. 2007, č. j. 2 As 33/2007 - 99, dostupný na www.nssoud.cz), z těchto rozhodnutí však nelze dovozovat obecný závěr o neexistenci aktivní žalobní legitimace v případě předchozí neúčasti žalobce ve správním řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu například ve svém usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS) k aktivní legitimaci výslovně uvedl, že „*žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a n. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.*“

Obecně sice platí, že potenciálně dotčené osoby mají mít vždy možnost svojí procesní aktivitou ovlivnit výslednou podobu správního rozhodnutí, jakožto vrchnostenského aktu veřejné moci působící vůči individuálně určeným osobám, toto pravidlo však neplatí bezvýjimečně. Pokud by právní úprava potenciálně dotčeným osobám obecně neumožňovala takovou aktivitu, bylo by ji zřejmě nutno považovat za protiústavní. Tak tomu ovšem není v případě, kdy právní úprava určuje okruh účastníků vždy pro konkrétní typ správního řízení, a to v souladu s výše uvedeným postulátem v závislosti na očekávaných důsledcích rozhodnutí, která mohou z daného správního řízení vzejít. Pokud takovéto vymezení účastníků řízení odpovídá požadavku, aby bylo potenciálně dotčeným osobám umožněno účastnit se řízení, není taková právní úprava sama o sobě ústavně nekonformní. Na druhou stranu ústavně konformní vymezení okruhu účastníků řízení nemůže zcela zabránit vydání správního rozhodnutí, které z pohledu jeho obsahu nebylo zákonem pro daný typ řízení předvídáno. Takové rozhodnutí pochopitelně

může zasáhnout i do práv osoby, která nebyla účastníkem řízení, neboť zákonodárce nepředpokládal, že by mohla být dotčena a tudíž ji nezahrnul do okruhu účastníků řízení. Této osobě pak nemůže být zamezeno v přístupu k soudu toliko s odůvodněním, že se neúčastnila správního řízení, v němž bylo napadené správní rozhodnutí vydáno. Opačný postup by znamenal porušení práva žalobce na přístup k soudu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.), neboť ten by se nemohl žádným způsobem domoci ochrany proti tvrzenému zkrácení svých práv v důsledku protiprávního postupu správního orgánu.

Na výše popsanou situaci pamatuje § 65 odst. 1 s. ř. s. tím, že nepodmiňuje aktivní žalobní legitimaci přímo účastí na předchozím správním řízení, nýbrž toliko tvrzením žalobce, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Pokud toto tvrzení není zjevně neopodstatněné, a nelze tudíž namítaný zásah do právní sféry žalobce zcela vyloučit, je nutné učinit závěr, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby (viz již výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS).

Je přitom nutno zdůraznit, že v důsledku existence žalobní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nelze činit automatický závěr, že žalobce měl být též účastníkem předcházejícího správního řízení. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v případě osoby, která nebyla a ani neměla být účastníkem správního řízení, je prostředkem ochrany práv této osoby ve zcela krajní situaci, kdy správní orgán (alespoň dle tvrzení této osoby) vydal rozhodnutí, které v daném typu řízení obsahově nemohlo být vydáno, a v důsledku toho zasáhl do jejích práv, ačkoliv by se za normálních okolností, při řádném postupu správního orgánu, nemohl výsledek daného řízení této osoby v žádném směru dotknout. Jelikož by se mělo jednat o ojedinělé případy, není dán důvod pro rozšiřování okruhu účastníků řízení; ochrana práv takto dotčené osoby prostřednictvím žaloby ke správnímu soudu je plně postačující. Námitky stěžovatelek, že přiznáním žalobní legitimace žalobkyni, která nebyla účastníkem správního řízení, znamená faktické rozšíření okruhu účastníků řízení na v podstatě neohraničenou množinu možných žadatelů o licenci, jsou proto zcela liché.

V intencích těchto úvah je nutno posoudit i nyní projednávanou věc. V ní se jedná o rozhlasové vysílání šířené prostřednictvím vysílačů, jehož povahou se již Nejvyšší správní soud zabýval například ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2010, č. j. 7 As 50/2009 - 76 (dostupný na www.nssoud.cz). Toto vysílání je po technické stránce založeno na šíření elektromagnetických vln o určitém kmitočtu volným prostorem, jejichž prostřednictvím se dostává vysílaná informace (hudba, mluvené slovo atd.) k posluchači. Jde o způsob šíření informací užívající vzácného statku (kmitočtového spektra), který je zákonodárcem považován za statek veřejný a k jehož správě je povolána veřejná moc. Tohoto statku není tolik, aby každý, kdo by chtěl šířit vysílání prostřednictvím vysílačů, tak mohl činit, aniž by tím zasahoval do vysílání jiného. Proto zákon o vysílání vytváří mechanismus distribuce tohoto veřejného statku (práva vysílat na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu) prostřednictvím licenčního řízení. Licenční řízení je založeno na tom, že orgán veřejné správy uspořádá výběrové řízení, v němž právo užívat určitou část vzácného statku udělí jednomu ze zpravidla více uchazečů. Právo se udělí na určité časové období [u

rozhlasového vysílání na 8 let, viz § 12 odst. 5 písm. a) zákona o vysílání]. Zákon umožňuje za určitých podmínek periodické prodlužování doby trvání tohoto práva (viz § 12 odst. 10 až 12 zákona o vysílání). Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o určitou jeho konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu vysílat. Všichni ostatní, tedy neúspěšní, uchazeči budou z užívání dané části veřejného statku po dobu trvání licence vyloučeni.

Podle ust. § 20 odst. 4 zákona o vysílání „*Rada vyhoví písemné žádosti provozovatele vysílání s licencí o změnu souboru technických parametrů v případě analogového vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání, nedojde-li změnou k porušení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích, nebo k porušení zvláštního zákona, a je-li tato změna v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu, které si Rada před provedením změny vyžádá. Rada však žádost zamítne, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musejí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle tohoto odstavce do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licencí. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.*“

Podle ust. § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání „*provozovatel vysílání s licencí je povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v žádosti o licenci: [...] b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y) [...].*“

Podle ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání „*Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licencí. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. 10) V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.*“

Povahou řízení o změně skutečností uvedených v žádosti o licenci, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů (v podobě přidělení dalších kmitočtů), se již Nejvyšší správní soud také zabýval, a to ve svém rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 61/2009 - 134 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž zdůraznil, „*že v režimu ust. § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání nelze vyslovit souhlas s takovou změnou parametrů, která by de facto představovala novou licenci. Na základě žádosti o změnu licence*

nelze obejít požadavky licenčního řízení. K tomu by došlo i v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet (k terminologii a správní praxi Rady při poskytování dokrývacích kmitočtů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 8 As 61/2005 – 91, dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo zdůrazněno, že „žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence „neobsazeného" kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny"). Posouzení, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů nejedná o pouhou změnu v intencích původně udělené licence, ale fakticky o nové licenční řízení, je předmětem odborného posouzení Rady jako k tomu zřízeného odborně specializovaného správního orgánu, které musí být podloženo racionální úvahou opřenou o, po skutkové (a tedy technické) stránce, dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež by přidělením kmitočtu žadatel získal."

Právě tato povaha řízení o změně skutečností uvedených v licenci podle § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání se zrcadlí ve vymezení okruhu účastníků tohoto řízení, kterými jsou provozovatel vysílání a další účastníci licenčního řízení, na základě něhož provozovatel vysílání licenci obdržel (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 7 As 50/2009 - 76, dostupný na www.nssoud.cz). Změny skutečností uvedených v žádosti o licenci, spočívajících ve vymezení územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, totiž nemohou být takového charakteru, že by zcela vybočily z mezí původně udělené licence. Pokud pak Rada svým rozhodnutím skutečně schvaluje pouze změnu v intencích původně udělené licence, nemůže rozhodnutí o schválení této změny zasáhnout do práv nikoho jiného, než vlastníka licence a případně účastníků původního licenčního řízení.

Na druhou stranu, jestliže by Rada v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci obešla řízení licenční tím, že by přidělila provozovateli vysílání kmitočty, způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, zasáhla by takovým rozhodnutím nejen do práv účastníků řízení, nýbrž také do práv osob, které by se mohly účastnit licenčního řízení, kdyby bylo řádně zahájeno. Pokud takový potenciální účastník licenčního řízení tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci jiného provozovatele vysílání, a to z toho důvodu, že správně mělo být vedeno licenční řízení, jehož by se mohl účastnit, a toto tvrzení nelze zjevně a jednoznačně vyloučit, pak je potřeba mít za to, že je aktivně legitimován k podání žaloby proti danému rozhodnutí na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. Předchozí účast v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci zde tedy není podmínkou aktivní procesní legitimace.

V situaci, kdy Rada neprovedla v odůvodnění svého rozhodnutí posouzení, zda přidělení kmitočtů představuje pouhou změnu v intencích původně udělené licence a nejde tudíž o kmitočet dostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení, nelze nijak vyloučit tvrzení žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech z důvodu, že předmětné kmitočty měly být předmětem licenčního řízení, do kterého by se mohla přihlásit. Žalobkyně tedy byla aktivně legitimována k podání žaloby v této věci.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s tvrzením stěžovatelky Route Radio s. r. o., že žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech tím, že jí nebylo umožněno účastnit se na procesu přidělování nových frekvencí s novým územním rozsahem, neboť mohla také kdykoliv požádat Radu o změnu dosavadní licence (v intencích změny, která byla provedena ve prospěch stěžovatelky Route Radio s. r. o.). V případě, že přidělované frekvence jsou způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, nemůže být licenční řízení plnohodnotně nahrazeno řadou řízení podle § 21 zákona o vysílání, v nichž by byl různý okruh účastníků a řada potenciálních účastníků licenčního řízení by se o nově udělovaných frekvencích ani nedozvěděla. Pokud navíc žalobkyně tvrdí, že byla zkrácena na svých právech tím, že zákon byl obejit, není toto zkrácení vyloučeno tím, že mohla využít stejný postup, který považuje za obcházení zákona. Pouze v případě, že by bylo postaveno na jisto, že nešlo o frekvence, které měly být přiděleny v licenčním řízení, pak by nebylo možné dát za pravdu žalobkyni, a až v této chvíli by bylo nutné uzavřít, že žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech. V posuzované věci však nelze takový závěr učinit, aniž by byl proveden věcný přezkum úvah Rady ve vztahu k povaze přidělovaných kmitočtů.

Druhou námitkou, kterou stěžovatelky shodně uplatňují, je skutečnost, že napadený rozsudek, jímž je konstatována nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů, je nezákonný, neboť Rada neměla v souladu s § 68 odst. 4 správního řádu povinnost svá rozhodnutí odůvodňovat.

§ 68 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování Rady stanoví, že *„odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví.“*

Rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Postup předcházející vydání takových rozhodnutí a jejich důvody jsou zcela zjevné a odůvodnění takových rozhodnutí by nebylo přínosné ani pro účastníky, neboť by mělo pouze formální charakter (srov. v tomto směru ve vztahu k soudnímu řádu správnímu, občanskému soudnímu řádu a trestnímu řádu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 - 101, publikováno pod č. 1006/2007 Sb. NSS). Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech.

Jak uvedl Ústavní soud ve vztahu k ust. § 169 odst. 2 občanského soudního řádu, výjimky z povinnosti odůvodnit rozhodnutí je nutno vykládat restriktivně. Fakt, že určité rozhodnutí nemusí být v obecné rovině vždy odůvodněno, podle Ústavního soudu ještě neznamená, že konkrétní okolnosti případu si nebudou žádat, aby soud své rozhodnutí odůvodnil. Chybí-li v takovém případě odůvodnění, je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností (nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 346/09, oba dostupné na http://nalus.usoud.cz).

Stejně tak Nejvyšší správní soud ve vztahu k ust. § 55 odst. 4 s. ř. s. konstatoval, že přes splnění zákonných podmínek podle uvedeného ustanovení nelze některá rozhodnutí s ohledem na jejich význam a možný výrazný zásah do práv účastníka řízení řadit mezi rozhodnutí, která nemusí obsahovat odůvodnění (z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 - 101, publikované pod č. 1006/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 15. 12. 2006, č. j. 8 As 60/2006 - 90, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 12. 2009, 7 Azs 24/2008 - 141, publikovaný pod č. 1995/2010 Sb.NSS, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Jak je z citované judikatury zřejmé, ustanovení procesních předpisů, která jako výjimku z pravidla umožňují neodůvodnit rozhodnutí, je nutno vykládat restriktivně. Nemají absolutní povahu a před jejich aplikací je nutno nejdříve uvážit možný zásah do právní sféry účastníka řízení nebo třetí osoby a možnost a pravděpodobnost přezkumu rozhodnutí. Ač mohou být v konkrétním případě formálně splněny podmínky podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu, okolnosti případu (zejména pak zásah do práv účastníka nebo třetí osoby) si mohou odůvodnění, alespoň částečné, vyžadovat. Pokud osoba, která tvrdí, že byla rozhodnutím na svých právech dotčena a disponuje právem iniciovat přezkum tohoto rozhodnutí, přičemž v pozdějších fázích (v řízení o opravném prostředku nebo v řízení o žalobě proti rozhodnutí) již nelze dodatečně absenci důvodů rozhodnutí zhojit, je jediným možným výsledkem takového přezkumu zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Tento přístup v žádném případě neznamená eliminaci ust. § 68 odst. 4 správního řádu, jak tvrdí stěžovatelky. Toto ustanovení se uplatní v celé řadě případů, kdy odůvodnění není, zejména s ohledem na míru možného zásahu do práv účastníků řízení či třetích osob a předpoklad dalšího přezkumu, potřeba. Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že pro neodůvodnění rozhodnutí nepostačuje jen formální naplnění podmínek stanovených v ust. § 68 odst. 4 správního řádu; musí být šetřen i účel tohoto ustanovení.

Pokud by naopak bylo dáno za pravdu stěžovatelkám, znamenalo by to fakticky, že všechna správní rozhodnutí, která nebyla s odkazem na ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodněna, by byla vyloučena z věcného přezkumu správními soudy. Ty by totiž nemohly hodnotit správnost úvah správního orgánu, které tento orgán nevyslovil, a zároveň by rozhodnutí nemohly zrušit pro absenci těchto úvah. Takové paušální vynětí ze soudního přezkumu, bez ohledu na možné dotčení práv účastníků řízení nebo třetích osob, by se opět mohlo dostat do rozporu s právem těchto osob na přístup k soudu (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě bylo účastníku řízení rozhodnutím Rady v plném rozsahu vyhověno, lze v jeho případě zkrácení vyloučit. To ovšem neplatí pro ostatní osoby, které mají právo účastnit se soutěže o rozdělování kmitočtového spektra a které na tomto právu mohou být dotčeny tím, že kmitočet nebude přidělen v licenčním řízení, které mělo být vypsáno, nýbrž cestou souhlasu se změnou územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů. Tyto osoby jsou z toho důvodu také aktivně legitimováni k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Ačkoliv se okruh těchto osob

může zdát neurčitý, nezbavuje to Radu povinnosti ve svém rozhodnutí obhájit své stanovisko, že svým rozhodnutím skutečně toliko mění územní rozsah vysílání a soubor technických parametrů v intencích původně udělené licence, a nejde tedy o přidělení kmitočtu, který je způsobilý být předmětem samostatného licenčního řízení.

Použití ust. § 68 odst. 4 správního řádu není v daném případě vyloučeno zcela, nicméně Rada byla povinna v rozhodnutí zdůvodnit, proč se podle ní jednalo o změnu územního rozsahu a technických parametrů v intencích původně udělené licence, a nikoliv o přidělení frekvence způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení. Toto posouzení přitom musí být podloženo racionální úvahou opřenou o, po skutkové (technické) stránce, dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež má přidělením kmitočtu žadatel získat. Jelikož Rada tomuto požadavku ve svých rozhodnutích nedostála, postupoval městský soud správně, když tato rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, tkvící v nedostatku důvodů.

S ohledem na správnost závěru o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, spočívající v absenci hodnocení, zda jsou přidělované kmitočty způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, nemohou být úspěšné ani námitky stěžovatelek, že se měl městský soud sám zabývat tímto posouzením, že měl hodnotit licenci stěžovatelky Route Radio s. r. o. z jiných pohledu než z pohledu územního rozsahu, nebo že po účinnosti novely č. 235/2006 Sb. lze dovodit přípustnost změn souboru technických parametrů a územního rozsahu vysílání i mimo hranice původně vymezené v rozhodnutí o licenci. Městský soud nemůže hodnotit úvahy správního orgánu, které nebyly vysloveny v odůvodnění jeho rozhodnutí, a stejně tak ani nemůže tyto úvahy zcela nahrazovat. Vzhledem k tomu, že shledal napadená rozhodnutí Rady nepřezkoumatelnými, nehodnotil, zda přidělené frekvence měly být předmětem samostatného licenčního řízení, a proto mu nelze vytýkat nesprávnost tohoto hodnocení.

Absence úvah Rady v napadeném rozhodnutí o tom, proč bylo o přidělení nových kmitočtů vedeno řízení o změně podmínek licence a nikoliv licenční řízení, přitom nemůže být zhojena dodatečným zdůvodněním tohoto postupu v kasační stížnosti, jak činí Rada v bodu III. své kasační stížnosti. Tato dodatečná obhajoba postupu vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí, není ve skutečnosti ani stížní námitkou. V tomto rozsahu totiž není, a ani nemůže být, městskému soudu žádné pochybení vytýkáno, neboť městský soud věcnou správnost tohoto postupu nehodnotil. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti neposuzuje postup správního orgánu, není-li tvrzením o správnosti tohoto postupu zároveň vytýkáno pochybení správního soudu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že

stěžovatelky neměly ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně zastoupená na základě plné moci advokátem měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně právní služby za dva úkony právní služby v celkové hodnotě 4200 Kč, spočívající ve dvou samostatných vyjádřeních k oběma kasačním stížnostem [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif")] a v náhradě hotových výdajů 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň"), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 960 Kč. Jelikož má žalobkyně právo na náhradu těchto nákladů proti oběma stěžovatelkám, přičemž u těchto nákladů lze určit jejich díl přičitatelný každé stěžovatelce (žalobkyně se vyjádřila ke každé kasační stížnosti samostatně a k odlišným námitkám), rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že každá ze stěžovatelek je povinna nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Osobám zúčastněným na řízení NONSTOP s. r. o. a RADIO STATION BRNO, spol. s r. o. podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že jelikož bylo o kasační stížnosti rozhodnuto ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a nezbytném poučení účastníků řízení, nebylo potřeba rozhodovat o návrhu stěžovatelky Route Radio s. r. o. na přiznání odkladného

účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu